

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та військовослужбовців Національної гвардії України, які поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу і посмертно відзначені державними нагородами.

Указом Президента України від 31 жовтня 2014 р. резервісти батальйону спеціального призначення «Донбас» військової частини Північного оперативного-територіального об'єднання Національної гвардії України командир розвідувального відділення старший солдат резерву Андрій Журавленко, розвідник солдат резерву Євген Харченко та водій солдат резерву Василь Білий нагороджені орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Життя цих трьох відважних бійців батальйону НГУ «Донбас» обірвалось у «вогняному коридорі», через який підрозділ пробивався крізь вороже оточення. З військовими почестями їх поховали в різних, рідних для них куточках України.

Жориком, а в батальйоні «Донбас» він мав позивний «Восьмий»).

«Я – щасливий, що побачив, як українці прокинулись! Я гордий тим, що на моїх очах Україна виходить із коми! Мої діти будуть жити в такій Україні! Не під Путіним та Януковичем! За ЦЕ не страшно померти...» – такі слова написав березня 2014-го написав Журавленко на своїй сторінці в одній із соціальних мереж.

– Він виріс без батьків, проте зумів стати незвичайною людиною: морський піхотинець, учасник бойових дій у колишній Югославії, спецназівець, спортсмен, поет, відданий патріот... – розповів про нього друг Богдан Рибак. – Андрій вважав своїм обов'язком захищати Україну, тому й пішов добровольцем у зону АТО. Усі, хто знав Жорика, казали, що він у всьому був прикладом для інших бійців. А для мене та моєї сім'ї – назавжди залишиться Воїном Світла...

Під час боїв за Лисичанськ 17 липня, коли його група натрапила на ворожу засідку, старший солдат резерву Журавленко особисто знищив п'ятьох терористів, забезпечивши прорив із ворожого оточення. Однополчани згадували Андрія Анатолійовича як природженого лідера, безстрашного в бою й водночас – турботливого друга, завжди готового підтримати побратимів теплом своєї неймовірної життєрадісності. На фото, знятому напередодні подій в Іловайську, він тримає на руках маленьке кошеня. Цю беззахисну тваринку бійці «Донбасу» підібрали в одному з визволених населених пунктів. Андрій узяв кволого, виснаженого котика під особисту опіку – і виходив немічного...

У його рідному місті без батька залишилася 10-річна донька. Під час поховання героя міський голова Михайло Сімашкевич повідомив про те, що Андрія Журавленка посмертно нагороджено відзнакою «За заслуги перед міською громадою».

Коли в рідному Києві проводжали в останню путь солдата резерву Євгена Борисовича Харченка, зі спогадів його рідних, сусідів, друзів, однополчан, мов яскрава мозаїка, складався портрет 27-річного героя нашого часу – українського патріота, який пожертвував заради Батьківщини своєю особистою мрією, а згодом –

поклав за неї життя, так і не встигнувши завести власну родину, дітей.

Він із ранніх літ вирізнявся хоробрістю й рішучістю, загостреним почуттям справедливості – завжди заступався за молодших і слабших. Енергійний і щирий, цей юнак мав багато друзів, з яки-

ми охоче проводив дозвілля. Здобув вищу освіту, закінчивши юридичний факультет Київського національного університету внутрішніх справ, мав роботу, яка йому дуже подобалась і приносила непоганий прибуток. Його хобі були раритетні автомобілі – він мав старого «Москвича», якого мріяв відреставрувати й відкласти на це кошти.

Євген брав активну участь у подіях Революції Гідності, а після анексії Росією Криму повідомив рідним, що збирається стати резервістом Національної гвардії України. Хоч яким тяжким для них було це рішення – батьки підтримали сина, а він... витратив на придбання обмундирування та спорядження гроші, відкладені на реставрацію автівки й невдовзі став бійцем-розвідником батальйону НГУ «Донбас» із позивним «Ред». За словами бойових побратимів, Євген дуже відповідально ставився до виконання солдатських обов'язків, старанно навчався, уболівуючи за результати своєї праці, і воював відважно, без бравади – завжди спокійно й ви-

Закриту труну з тілом 40-річного Андрія Журавленка бійові побратими пронесли вулицями його рідного Кам'янець-Подільського. Андрій Анатолійович близько двох тижнів вважався зниклим безвісти і його рідні та друзі щиро сподівалися, що йому вдалося вижити. Але згодом в одному з моргів серед полеглих українських воїнів – жертв кривавої трагедії під Іловайськом – було виявлене й понівечене тіло старшого солдата резерву Журавленка, якого вдалося впізнати за татуванням із зображенням святого Георгія (за це «тату» друзі називали його